

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 86/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. O., V., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., Z., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 154/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2008 doručená sťažnosť Ing. D. O. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 154/2004 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že 31. mája 2004 podala D. B. (ďalej len „navrhovateľka“) okresnému súdu návrh na vylúčenie hnutelných vecí z exekúcie, pričom „*prvé pojednávanie, aj to nemeritórne vo veci bolo až takmer 11 mesiacov od podania návrhu*“, t. j. 17. marca 2005.

Ďalej sťažovateľ opisuje priebeh napadnutého konania a uvádza, že ostatný «*termín pojednávania bol vytýčený na 09. 12. 2008. Je však veľmi pravdepodobné, že na strane navrhovateľky alebo jej právneho zástupcu, tak ako to je zvykom počas celého pojednávania, nastane nejaká „prekážka“, ktorá bude ďalším z nezmyselných dôvodov odročenia pojednávania a prietahov v tomto konaní.*

Ja som si ako účastník súdneho konania splnil všetky svoje povinnosti riadne a včas, a to či už v účasti na jednotlivých pojednávaniach alebo predkladaním návrhov a dodržiavaním súdom stanovených lehôt. Naopak na strane navrhovateľky I/ a jej právneho nástupcu je zrejماً snaha pasívnym prístupom čo najviac predlžovať konanie, čo vedie k neustálemu znehodnocovaniu, opotrebovávaniu a znižovaniu hodnoty predmetov, u ktorých je nevyvráti telný právny dôvod na ich zaradenie do exekúcie.».

Podľa sťažovateľa „*Povaha uvedenej prejednávanej veci je práve takou, o akej by malo byť rozhodované obzvlášť rýchlo. Ide tu o vylúčenie vecí z exekúcie, ktoré mali v čase podania niekoľkonásobne vyššiu hodnotu ako majú dnes, a to ešte stále súd právoplatne nerozhodol. Podľa môjho názoru možno hovoriť o prietahoch v súdnom konaní, keďže súd nevyužil procesné inštitúty alebo iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej aj rýchlej ochrany práv účastníkov. Obdobie nečinnosti súdu, keď jeho konaniu nebránila žiadna zákonná prekážka, by malo byť považované za zbytočný prietah. Napríklad, ak sa navrhnutý a predvolaný svedok (M. B.) nedostavoval na pojednávanie, mal súd jeho účasť zabezpečiť jednotlivými poriadkovými opatreniami, resp. od jeho výsluchu pre nehospodárnosť konania eventuálne upustiť. Taktiež viacnásobné odročovanie termínov pojednávania z dôvodu ospravedlnenia sa právneho zástupcu navrhovateľky, spravidla pre kolíziu v konaniach, pravidelne zasielané v deň alebo jeden deň pred pojednávaním je neakceptovateľné, zvlášť keď predvolanie na pojednávanie bolo oznamované všetkým účastníkom s dostatočným časovým predstihom. Takéto konanie je evidentne účelovým*

predlžovaním doby trvania súdneho konania, ktorým dochádza k markantnému poklesu hodnoty majetku, ktorého vylúčenie z exekúcie je predmetom tohto konania, a to zvlášť v prípade, keď sa právny zástupca navrhovateľky - advokát JUDr. F. mohol dať substitučne zastúpiť spoločníčkou JUDr. F. Som presvedčený, že keby súd využil dostupné prostriedky a zaujal k takémuto prístupu adekvátne stanovisko, mohlo sa toto konanie skončiť oveľa skôr a čo je dôležitejšie s podstatne menším dopadom na mňa ako osobu oprávnenú z exekučného konania, vylúčenie vecí z ktorého je predmetom tohto konania.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom rozhodne takto:

„V konaní pred Okresným súdom vo Zvolene vedenom pod číslom 15 C 154/04 o vylúčenie vecí z exekúcie, vo veci navrhovateľky I/ D. B. (...) a spol. proti odporcovi Ing. D. O. (...) bolo porušené ústavné právo sťažovateľa v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky - právo na prejednanie vecí súdom bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 500.000,- Sk, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd vo Zvolene sťažovateľovi v lehote 1 mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.

Okresný súd vo Zvolene je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 198.714,-Sk na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 79/07).

Z dôvodu preskúmania opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal spis okresného súdu vedený pod sp. zn. 15 C 154/2004, z ktorého zistil, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o návrhu navrhovateľky na vylúčenie hnutel'ných vecí (osobný automobil, vrtáčka, miešačka, vybavenie detskej izby...) z exekúcie podľa § 55 Exekučného poriadku, ktorý bol okresnému súdu doručený 31. mája 2004.

Po výzve okresného súdu navrhovateľke z 3. júna 2004, aby vyčíslila hodnotu hnutelných vecí (na vyrubenie súdneho poplatku), okresný súd 10. augusta 2004 a opakovane 9. septembra 2004 vyzval navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku. Navrhovateľka 27. septembra 2004 požiadala okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd v priebehu septembra 2004 až decembra 2004 zisťoval (aj opakovane) majetkové pomery navrhovateľky (vyžiadanie stavu bankových účtov, jej príjmov zo zárobkovej činnosti, prípadne iných príjmov, vlastníctvo nehnuteľností) a 13. januára 2005 priznal navrhovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov.

Medzitým navrhovateľka rozšírila svoj návrh o ďalšie hnutelné veci, pričom okresný súd 10. januára 2005 uznesením pripustil zmenu návrhu.

Dňa 17. marca 2005 sa na okresnom súde uskutočnilo prvé pojednávanie, ktoré bolo pre ospravedlnenú neprítomnosť navrhovateľky a jej advokáta (praceneschopnosť) odročené na neurčito.

Opatrením predsedníčky okresného súdu z 1. júla 2005 bol spis z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne na riadnu materskú dovolenku pridelený novej zákonnej sudkyňi, ktorá už 19. júla 2005 nariadila termín pojednávania na 26. september 2005, ktorý bol však z dôvodu kolízie termínov pojednávania navrhovateľkinho advokáta zrušený a bol nariadený nový termín pojednávania na 9. november 2005, na ktorom sa uskutočnilo dokazovanie a pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že účastníkom konania bola poskytnutá 10-dňová lehota na písomné oznámenie ďalších návrhov na dokazovanie. Keďže účastníci tak v určenej lehote neurobili, okresný súd ich 9. decembra 2005 vyzval na predloženie ďalších návrhov na dokazovanie a napokon 9. januára 2006 urgoval splnenie tejto povinnosti. Sťažovateľ tak urobil 13. januára 2006 a navrhovateľka tak neurobila ani po tretej urgencii okresného súdu z 31. marca 2006.

Medzitým si okresný súd 17. februára 2006 vyžiadal od Okresného riaditeľstva Policajného zboru Zvolen (ďalej len „ORPZ“) vyšetrovací spis sp. zn. ČVS: ORP-596/OEK-ZV-2004 Mg, ktorý podľa odpovede z 5. mája 2006 mu nebol poskytnutý, avšak

zároveň bol ORPZ vyžiadaný spis okresného súdu sp. zn. 15 C 154/2004. Okresný súd 17. mája 2006 zrušil termín pojednávania nariadený na 25. máj 2006 a ďalší termín pojednávania nariadil 5. júna 2006 na 29. jún 2006. Zároveň okresný súd opäť žiadal od ORPZ predloženie príslušného vyšetrovacieho spisu, ktorý mu bol predložený 28. júna 2006. Z dôvodu čerpania riadnej dovolenky, ako aj z dôvodu, že podľa navrhovateľky sa sťažovateľ nachádzal vo väzbe, požiadal advokát navrhovateľky o odročenie termínu pojednávania nariadeného na 29. jún 2006. Okresný súd vyhovel žiadosti navrhovateľky a termín pojednávania odročil na neurčito.

Z úradného záznamu okresného súdu zo 4. júla 2006 vyplynulo, že sťažovateľ sa nachádzal v tom čase vo väzbe, preto okresný súd 3. augusta 2006 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby mu oznámil, či sa sťažovateľ nachádza stále vo väzbe a či súhlasí, aby sa pojednávalo bez jeho prítomnosti. Z odpovede doručenej okresnému súdu 11. augusta vyplynulo, že sťažovateľ je stále vo väzbe a že súhlasí, aby sa pojednávalo aj bez jeho prítomnosti. Okresný súd preto 16. augusta 2006 nariadil termín pojednávania na 26. október 2006, ktoré po vykonanom dokazovaní a návrhu navrhovateľky, aby do konania vstúpili ďalší dvaja navrhovatelia (vlastníci hnutelných vecí), bolo odročené na neurčito. Hneď nasledujúci deň po pojednávaní okresný súd vyzval označených navrhovateľov, či súhlasia so vstupom do konania. Jeden z navrhovateľov odpovedal okresnému súdu 20. novembra 2006. Druhý z navrhovateľov tak neurobil ani po tretej urgencii (27. októbra 2006, 28. novembra 2006, 20. novembra 2006) pod hrozbou peňažnej pokuty. Napokon okresný súd 20. februára 2007 oznámil tomuto navrhovateľovi, že ak aj naďalej ostane nečinný, bude to považovať za jeho súhlas so vstupom do konania. Okresný súd preto 16. marca 2007 pripustil vstup do konania na strane navrhovateľky o ďalších dvoch navrhovateľov.

Okresný súd 4. júna 2007 vyzval nových navrhovateľov na oznámenie hodnoty hnutelných vecí, ktoré žiadajú vylúčiť z exekúcie. Jeden z navrhovateľov tak urobil 18. júna 2007 a druhý z navrhovateľov tak neurobil ani po druhej urgencii (prvá urgencia zo 6. júla 2007 a druhá z 3. augusta 2007) okresného súdu. Okresný súd preto vyzval právneho zástupcu navrhovateľky, aby tak urobil namiesto druhého z navrhovateľov. Požiadavku

v zmysle výzvy okresného súdu splnil právny zástupca navrhovateľky až 19. novembra 2007 po druhej urgencii pod hrozbou peňažnej pokuty (prvá urgencia z 24. septembra 2007 a druhá z 29. októbra 2007). Následne okresný súd vyzval navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku, a keďže tak jeden z navrhovateľov neurobil v stanovenej lehote, okresný súd 22. februára 2008 konanie vo vzťahu k nemu zastavil.

Dňa 8. apríla 2008 okresný súd nariadil termín pojednávania na 13. máj 2008, ktorý bol pre kolíziu termínov pojednávania advokáta navrhovateľky odročený na 17. jún 2008 a následne bol zmenený na 1. júl 2008. Po vykonanom dokazovaní bolo pojednávanie uskutočnené 1. júla 2008 odročené na 18. september 2008 s tým, že okresný súd si vyžiada potrebné písomnosti od lízingovej spoločnosti, ktorá mu odpovedala 17. júla 2008.

Dňa 18. septembra 2008 sa na okresnom súde uskutočnilo ďalšie pojednávanie, ktoré za účasti právnych zástupcov účastníkov konania bolo pre pracovnú neschopnosť svedkyne odročené na 30. október 2008. Deň pred pojednávaním právny zástupca navrhovateľky ospravedlnil jej neúčast', a preto bol termín pojednávania odročený na 9. december 2008, na ktorom sa uskutočnil výsluch svedkyne a rozhodlo sa vo veci samej. Dňa 8. januára 2009 bolo účastníkom konania zaslané písomné vyhotovenie rozsudku z 9. decembra 2008.

Vec bola 26. februára 2009 predložená Krajskému súdu v Banskej Bystrici na rozhodnutie o odvolaní.

Z uvedeného prehľadu úkonov vykonaných v danej veci vyplýva, že podstatný vplyv na doterajšiu dĺžku konania mali dve okolnosti – správanie navrhovateľky a postup okresného súdu týkajúci sa rozhodovania o pripustení vstupu ďalších dvoch navrhovateľov do konania.

Navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu opakovane navrhovala odročenia nariadených termínov pojednávania z rôznych dôvodov (praceneschopnosť, kolízia termínov pojednávania, plánovaná dovolenka), a tieto zásadne predkladala okresnému súdu pár dní pred nariadeným termínom pojednávania. Na výzvy okresného súdu vôbec nereagovala,

prípadne reagovala až po opakovaných urgenciách, spojených v niektorých prípadoch aj s hrozbou peňažnej pokuty (napr. na výzvu okresného súdu z 10. augusta 2004 na zaplatenie súdneho poplatku navrhovateľka reagovala 27. septembra 2004 až po opakovanej výzve okresného súdu z 9. septembra 2004, po pojednávaní uskutočnenom 9. novembra 2005 bola účastníkom konania poskytnutá 10-dňová lehota na podanie ďalších návrhov na dokazovanie, na čo navrhovateľka nereagovala ani na tretiu urgenciu okresného súdu).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že prvé pojednávanie sa uskutočnilo až po takmer 11-tich mesiacoch od podania návrhu. Ako to vyplýva aj z opísaného postupu konania okresného súdu, okresný súd od podania návrhu 31. mája 2004 do nariadenia prvého termínu pojednávania vykonával úkony spojené s vyrubení súdneho poplatku, resp. úkony spojené s rozhodovaním o navrhovateľkinej žiadosti o odpustenie súdnych poplatkov.

Ďalej sťažovateľ vytyka okresnému súdu, že na pojednávaní uskutočnenom 9. novembra 2005 bola účastníkom konania poskytnutá 10-dňová lehota na písomné podanie ďalších návrhov na dokazovanie a okresný súd nariadil ďalší termín pojednávania až o 5 mesiacov. Keďže účastníci konania, t. j. aj samotný sťažovateľ, tak v určenej lehote neurobili, okresný súd ich 9. decembra 2005 vyzval na predloženie ďalších návrhov na dokazovanie a napokon 9. januára 2006 aj urgoval splnenie tejto povinnosti. Sťažovateľ tak urobil 13. januára 2006 a navrhovateľka tak neurobila ani po tretej urgencii okresného súdu z 31. marca 2006. Preto až po vykonaní týchto úkonov bol nariadený ďalší termín pojednávania na 29. jún 2006, ktorý bol pre ospravedlnenú neúčast' navrhovateľky z dôvodu, že v tom čase čerpá riadnu dovolenku, a napokon aj z dôvodu, že sťažovateľ sa v tom čase nachádzal vo väzbe, odročený na neurčito. Až po vyjadrení súhlasu sťažovateľa, že súhlasí, aby sa pojednávalo aj bez jeho prítomnosti (pretože je vo väzbe), okresný súd nariadil ďalší termín pojednávania na 26. október 2006.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľky na vstup do konania ďalších dvoch navrhovateľov (ako vlastníkov niektorých hnutel'ných vecí) až po piatich mesiacoch od predchádzajúceho pojednávania. K uvedenému ústavný

súd poukazuje na chronológiu úkonov okresného súdu, z ktorej vyplýva, že od návrhu navrhovateľky z 26. septembra 2006, aby do konania vstúpili ďalší navrhovatelia, po uvedenom dátume okresný súd vykonával úkony spojené s rozhodovaním o pripustení ich vstupu do konania, t. j. musel si vyžiadať ich súhlas so vstupom do konania, zistiť hodnotu hnutelných vecí, ktoré žiadali vylúčiť z exekúcie, ak boli ich vlastníctvom, a napokon vyrubiť súdny poplatok a vyzvať ich na jeho zaplatenie. Keďže jeden z navrhovateľov neuhradil súdny poplatok, okresný súd rozhodol o zastavení konania vo vzťahu k nemu.

Stážovateľ konštatuje, že možno hovoriť o prietáhoch v konaní, keďže okresný súd *„nevyužil procesné inštitúty alebo iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej aj rýchlej ochrany práv účastníkov... napríklad, ak sa navrhnutý a predvolaný svedok (M. B.) nedostavoval na pojednávania, mal súd jeho účasť zabezpečiť jednotlivými poriadkovými opatreniami, resp. od jeho výsluchu pre nehospodárnosť konania eventuálne upustiť.“* V súvislosti s tým ústavný súd konštatuje, že na prvom výsluchu sa predvolaná svedkyňa nezúčastnila z dôvodu krátkodobej práceneschopnosti, jej druhá neúčasť bola taktiež právnym zástupcom navrhovateľky ospravedlnená a na ďalšom pojednávaní už ako svedkyňa vypovedala. Jej ospravedlnenou neúčasťou na dvoch pojednávaniach došlo k prietahu v konaní v trvaní 2 a pol mesiaca.

Na okresnom súde sa uskutočnilo celkovo deväť pojednávaní, pričom na štyroch z nich prebehlo dokazovanie, dve boli odročené pre ospravedlnenú neúčasť svedkyne a tri pre ospravedlnenú neúčasť druhej strany z dôvodov práceneschopnosti právneho zástupcu navrhovateľky a samotnej navrhovateľky, ďalšie pre plánované čerpanie dovolenky navrhovateľky a pre kolíziu termínov pojednávaní právneho zástupcu navrhovateľky.

Opakovaná neúčasť navrhovateľky, resp. jej právneho zástupcu na pojednávaniach podľa názoru ústavného súdu nenadobudla charakter dlhodobo pretrvávajúceho stavu a bola podložená dôkazmi (potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti, upovedomením obhajcu o termíne hlavného pojednávania na Špeciálnom súde...). Preto za daných okolností nebol podľa názoru ústavného súdu daný priestor okresnému súde na využitie

právomoci vyplývajúcej z Občianskeho súdneho poriadku [ďalej len „OSP“ (§ 53 OSP)], t. j. uložiť osobe hrubo sťažujúcej postup konania za stanovených podmienok poriadkovú pokutu.

Taktiež ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že kolízia dvoch pojednávaní v tom istom termíne na rozdielnych súdoch, o čom v danom prípade právny zástupca vedel v dostatočnom časovom predstihu, nie je bezvýnimočne akceptovateľným predpokladom uznania existencie „dôležitého dôvodu“ nevyhnutne potrebného na odročenie riadne a včas nariadeného pojednávania. Nie je povinnosťou súdu vyhovieť akejkolvek žiadosti o odročenie pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 OSP) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (m. m. I. ÚS 68/98, III. ÚS 94/05). Preto ak okresný súd rozhodol o odročení termínu pojednávania, možno z toho vyvodiť, že ho vyhodnotil ako dôležitý.

Podľa názoru ústavného súdu preto nemožno predĺženie konania, ktoré nastalo v dôsledku týchto všetkých okolností, pripísať na ťarchu okresného súdu.

Vzhľadom na počet úkonov, ktoré okresný súd v danej veci vykonal v spojení s dĺžkou predmetného konania v čase doručenia sťažnosti, ústavný súd posúdil doterajšiu činnosť okresného súdu v namietanom konaní ako v zásade plynulú, pričom krátkodobé obdobie nečinnosti okresného súdu podľa jeho názoru nevykazuje intenzitu, pri ktorej by bolo možné uvažovať o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej v prípadoch, keď zistil, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07).

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ďalej ústavný súd uvádza, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno úspešne uplatniť na ústavnom súde len vtedy, ak sťažovateľ využil právne prostriedky, ktoré mu na ochranu práv poskytoval do 31. marca 2005 zákon Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov v ustanoveniach § 17 a nasl. a s účinnosťou od 1. apríla 2005 poskytuje v § 62 a nasl. zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Ústavný súd nevyžaduje ako podmienku prijatia sťažnosti na ďalšie konanie využitie uvedených prostriedkov nápravy, ak z okolností konkrétneho prípadu vyplýva, že túto podmienku sťažovateľ nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), najmä ak využitie uvedených prostriedkov nápravy nemožno vzhľadom na okolnosti daného prípadu pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. III. ÚS 132/05).

Z oznámenia predsedníčky okresného súdu z 11. februára 2009 zaslaného ústavnému súdu na jeho dožiadanie z 21. januára 2009 vyplýva, že sťažovateľ pred doručením sťažnosti ústavnému súdu nepodal sťažnosť na prietahy v predmetnom konaní podľa zákona o súdoch orgánu štátnej správy (predsedníčke) okresného súdu a tiež neuviedol žiadne skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že podmienku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Sťažovateľ priložil k sťažnosti iba podanie z 20. marca 2006, v ktorom „prosí“ súd o nariadenie termínu pojednávania, a podanie z 30. novembra 2008, v ktorom vyjadruje svoj nesúhlas s opakovaným odročovaním termínov pojednávania. Tieto podania neboli adresované orgánu štátnej správy súdu, ale vo veci konajúcejmu zákonnému sudcovi k spisovej značke namietaného konania.

Na základe uvedeného v súlade so svojou stabilnou judikatúrou (IV. ÚS 44/03, IV. ÚS 153/03, III. ÚS 304/04) dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany jeho základných práv, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí aj pre neprípustnosť.

Ústavný súd napokon poznamenáva, že rozhodovanie o priznaní finančného zadost'učinenia by prichádzalo do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia základných práv sťažovateľa (čl. 127 ods. 3 ústavy). Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa touto časťou návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) už nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2009